

הגלריה העירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון / ראשון לציון



דורון פישביין | ורדה יתום
אפרת גל-נור | בן סיימון | ג'ניפר בלוך

תערוכות
יחיד

תוכן

דורון פישביין / חום כמוס..... עמ' 4-11

ורדה יתום / רוח חיים..... עמ' 15-12

אפרת גל-נור / איים בזרם..... עמ' 16-19

בן סיימון / Overload..... עמ' 20-25

ג'ניפר בלוך / Lap-Top..... עמ' 26-30

הגלריה העירונית לאמנות בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות נופש וספורט: אלי פולק
מנהלת הרשות לתרבות ואמנות: רות מקבי
מנהלת ואוצרת הגלריה העירונית לאמנות: אפי גן

5 תערוכות יחיד / יולי - אוקטובר 2016

- דורון פישביין / חום כמוס
- ורדה יתום / רוח חיים
- אפרת גל-נור / איים בזרם
- בן סיימון / Overload
- ג'ניפר בלוך / Lap-Top

קטלוג:

טקסטים ועריכה: אפי גן, טקסט תערוכת אפרת גל-נור: קרן ויסהוז
צילום עבודות ורדה יתום: אברהם חי
צילום על הכריכה: ויואן הירש-בירקנפלד
עיצוב גרפי: שגית שפר, פרסום 'דאלי'
הפקת קטלוג: דפוס דחלי

תודות: לקרן ויסהוז - על המאמר המאיר את עבודותיה של אפרת גל-נור.
לצוות תחום אמנות: סיגל כהן ארזי, בועז סאסי, עינת דאבוש וגדעון אנדוזה.

כל המידות נתונות בס"מ: גובה / רוחב / עומק

© 2016 כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים.

www.hironit.co.il

אחד העם 8 ראשון לציון, ימים ב' -ה' 11-14, ימים ב', ד' 16-18, ימים ו' -שבת 10-13
טלפון: 03-7572827/1

■ דורון פישביין

חום כמוס | ציור ומיצב

מעיין היצירה של דורון פישביין שופע, מבעבע, לא נותן מנוח. עשרות ציורים, עבודות פיסוליות, מיצב וידיאו, דפי רישום ובדים גדולים כקטנים, מאכלסים את הסטודיו שנמצא בחצר משק פסטורלית בלב מושב ישראלי השייך לתקופה בתולדות הישוב שזוהרה עבר ואיננו עוד. בינות לעצי הדר, בתוך מבנה חקלאי לשעבר, נוצרות יצירות מוקפדות, כשייכות לעולם סמי-סוריאליסטי המחובר ומותך לאדמת המקום. העבודות מזכירות לעיתים רישומי הכנה של מעבדה לפיסיקה: תרשימי תנועה של צורות, דימויים וסימנים לכאורה מוכרים, אבל אופי הקומפוזיציה מביא עולם סגור, הרמטי, המייצר גאוגרפיה מנטלית של 'תתי מרחבים' שרק נשענים על דימויים מוכרים. הדימויים מכוונים אל קרקע משותפת, נובעים וחוזרים אל המקום, אל הווזואליה הישראלית כשבכל מהדהדת צרימה חזקה. בכניסה לגלריה - הפרעה. קובייה 'לא מנומסת' וגדולה, עטופה דשא סינטטי, עשוי חומר פלסטי ירוק, ניצבת - ספק חוסמת ויש לעבור סביבה. לקובייה חור הצצה, אל קטע מסרט תיעודי של מלחמות ישראל וברקע מתנגן שיר מוכר. העין המציצה מתכתבת עם ההתרגשות המלווה את פעולת ההצצה אך היא גם זו שמתקרבת אל גובהו של דשא, אל האדמה, מרפררת לביטוי הידוע 'להריח את האדמה מלמטה'. ברגע ההתייחדות אנחנו צופים בסרט המתעד נפילות, פגיעות, מטרות שחוסלו ומתרחש קונטרסט בין הנשגב לנמוך - לבונקר. המביט אל ה"תוך", מביט אל "תוך תוכו" ומופתע לגלות את





מבטו של "המביט ממעל", ממעוף הציפור היא ציפור הברזל. רעש המלחמה מתקיים כאופוזיציה לשקט בתוככי החור, לדשא השקט, המיושב, המהונדס, המתורבת, המלאכותי. הרעש מסמן אולי את רעש התמוטטותה של תרבות.

הדימויים המצוירים מחפשים איזון או לחילופין הם תקועים במרחב לא מוגדר, על בלימה, מרחפים בשום מקום. דיסהרמוניה מתקיימת לצד מרחב של שקט. דימוי הבונקר מסמן קטסטרופה אפשרית, לצד הגנה לכאורה, והוא סמן לפרדוקס / בבחינת צרימה. הדימוי המצויר תלוי בשום מקום או לחילופין מוצב / מצויר על אדמה שעומקה הרב, או תוכנה העמוס והדשן - בולעניים עד שהדימוי מאבד ממהותו הראשונית והופך לקפסולה סגורה, אטומה ולא מתקשרת. מבנה לא בטוח שאיבד מיכולת ההגנה שלו. המבנים הסגורים מהדהדים צורות פורמליסטיות מודרניות וכך מופיעים בציורים גם תריסים, מרפסות, בתים, דירות, פסים, עיגולים וקוביות.





"תני המרחב" פולשים גם אל מתחת לאדמה ומכוונים אל הפיסי כמו גם אל הלא פיסי. העבודות שולחות אל חיפוש לוגי אחר מערכות (מדומיינות) של חוקים או תשתיות, infrastructures שעל בסיסם מוצב הפיסי, הנראה, הגלוי, המוכר והחומרי באופן המודע לכך שחייב להיות בהן גם מהמטא-פיסי. קיים חיפוש אחר 'סדר עליון' אשר בו הפיסי מאורגן על פי חוקי הטבע, כשההיגיון והפיסיקה הם רק קצה הקרחון, היטל-צל של משהו גדול יותר. בסדר העולמי חבויה אנרגיה מניעה, רחש, חום כמוס בבחינת סוד. הוויזואליה הישראלית הטעונה של פישבין מציגה את היפה והמכוער לצד המאיים והמרגש, את הפחד מהמוות לצד התרבות המיליטנטית וכך הלאה. סימניו של מקום שתנועה בין גרמיו מתקיימת רק במרחב מחשבתי, במהלך היפותטי שבפועל מאפשר 'שיח בין אלמנטים גרפיים' על גבי הבד.





■ ורדה יתום

רוח חיים | מיצב פיסולי



חלמתי וקיוויתי שזה יהיה סוג של בית שמגן עליך ועם זאת מאפשר לך התפתחות וצמיחה אישית. מתברר שככל שהכפפה מגנה יותר, כך היא מטשטשת יותר את האינדיבידואל, יש לזה מחיר". נדמה שלכל אדם כפפת העבודה המתאימה לו. אפשר לראות את הריבוי (הקיבוצי) כריבוי אנושי באשר הוא. קבוצה חברתית שבה לכל יחיד הופעה בעלת טביעת אצבע ייחודית משלו.

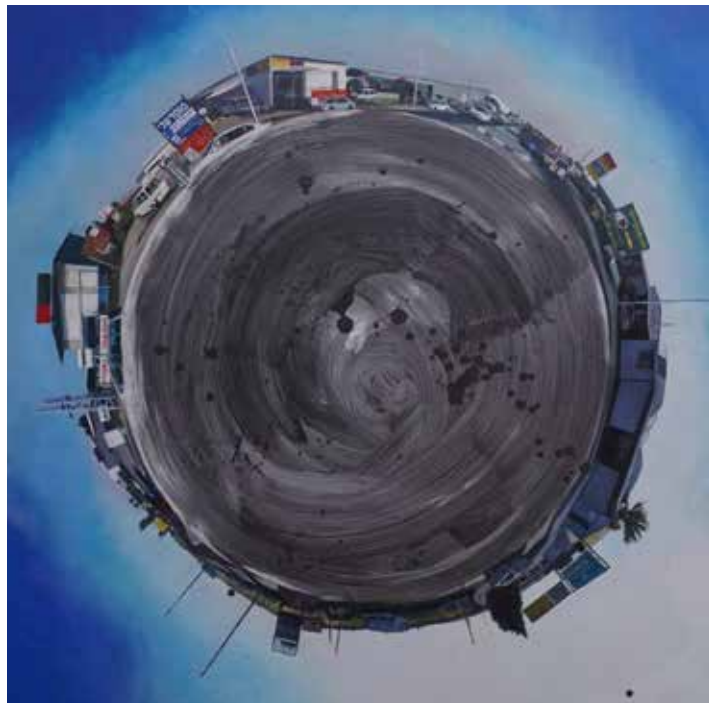
ורדה יתום היא אמנית פיסול בקרמיקה מהמעלה הראשונה. עבודותיה הפיסוליות אקספרסיביות ומצליחות להפוך את החומר לכלי פיסולי מובהק, עוצמתי, חזק, המחבר באחת בין פנים לחוץ, בין נפש לקליפתה. בו בעת העבודות באופן מובהק אוחות גם את שפתה של הארץ. המיצב מדבר על הכלה, על תוך ועל משמעות, על התמלאות והתרוקנות, על רך וקשה, על היסטוריה ועל אל-זמניות ובמובן זה הוא מקור בלתי נדלה לפרשנויות ומאשרר את העוצמה הפיסולית של חומר. התהליכים שעובר החומר בדרך להיותו פסל: התכווצות והתפשטות, שבר ותיקון, גמישות והיעדרה או תנועה מול תקיעות - הן עבורה דרך עבודה, תהליך אבל גם אמצעי באמצעותו העבודות נעות מהמיקרו אל המקרו, מהידני והאישי אל הסימבולי, הכלל אנושי.

פעמוני ענק עשויים חומר קרמי ומהם משתלשלות רגליים, תלויים בחלל הגלריה. הפעמונים גדולים, כבדים, מסה קרמית יצוקה בעלת פני שטח מחוספסים, טרשיים, כאדמת מקום. הפעמונים תלויים מהתקרה הגבוהה והרגליים משתלשלות - כענבלים אנושיים היכולים בהטייתם להשמיע צליל כשל פעמון. זהו 'מופע תלויים' מצמרר שאינו מתכוון להיות 'מופע פעמונים'. הרגליים אינן ניצבות או הולכות על קרקע, אלא תלויות ומשתלשלות כאילו איבדו מחיותן ורק הנעה אקטיבית של הפעמון בידי יד זרה, ספק מודיעה על היותן תלויות ללא רוח חיים, ספק מחזירה להם 'חיים לרגע'. זוגות הרגליים-אינם זהות. לכל זוג אופי משלו. על כפות הרגליים סנדלים תנכ"יות, נעליים, או כפות יחפות. המשותף היא התחושה של גידים ועורקים בחומר, כקליפה שהוסרה או עור שהתקשה. הרגליים מבקשות להימלט, אולם אינן יכולות להגיע והן 'נעצרות' קצת מעל הרצפה, תלויות, מרחפות, תקועות, סגורות לנצח בלבוש פעמוני המסמן הן את סופן והן את סימןן. על קיר מוצבות כפפות עבודה משומשות, ובמרכזן בוקעים כגוזלים מביצתם- פנים אנושיות. "הכפפה עבורי היא דימוי למסגרת המעניקה הגנה. מחד מגנה עליך, ומאידך היא מטשטשת את האישיות, סוג של רשת הגנה. זה יכול להיות קיבוץ, מדינה, או משפחה. כיוונתי יותר למסגרת של הקיבוץ.



אפרת גל-נור

איים בזרם | ציור



"כל נוף אליו תפנה את מבטך הוא טעון ופוליטי. לדעתי, אין לנו את הפריבילגיה של ציירים אירופאיים שמציירים "רק נוף". אין לנו אפשרות של בריחה לאסתטיקה או לרוגע של הנוף. הבחירה לצייר נוף אורבני, ישראלי, היא גם אמירה פוליטית וגם אמירה ציורית." (מתוך שיחה עם אפרת גל-נור)

אפרת גל-נור מציירת עיגולים של נוף אורבני מתוך המרחב בו היא חיה ופועלת. התנועה הסיבובית והטקסית של פעולת הצילום שלה, נשמרת בציור ומנכיחה את נקודת מבטה כמרכזו של הקוסמוס אותו היא יוצרת. הבחירה בציור מזווית עליונה של "מבט ציפור" יוצרת השטחה ועיוות של הנוף ותחושת ורטיגו / סחרחרה על הצופה. המקום מוזהה - אך לא מוכר. העבודה מציעה הרהור על "המבט המסורתי" של צייר אל הנוף. המבט הפרספקטיבי השגור מאשר לצופה את היותו סובייקט מול נוף, אותו הוא חווה מבעד לעיניו של הצייר. במבט הפנורמי קיים אספקט של שליטה על מרחב נופי. הצופה חולש על הנוף ומסמן את נקודת התצפית כמקום בעל חשיבות אסטרטגית, אך במקרה זה, אפרת מערערת על עמדת הכוח של הצייר / הצופה ומונעת אפשרות לקבלת אוריינטציה דרכה ניתן להבין את הנוף. הכיכר היא מעין "שומקום" שאינו משאיר את רישומו על ההולך בדרך. האמנית הנצבת בטבורה היא צופה, אך גם חשופה למבטם של החולפים סביבה. הסובייקט המתבונן הוא גם האובייקט הנצפה.



ארנסט המינגווי מתאר בספרו 'איים בזרם', דמות של צייר בשם תומס הדסון, המצייר בנופים הפסטורליים של הקריביים את סערות מלחמת העולם השנייה. המינגווי מתאר את הגבוה והנמוך שבקיום האנושי ואת אובדן התמימות והנעורים.

בעבודות 'ארץ עיר' ו'טיוול שנותי', מציפה אפרת את האמצעים בהם נצרב ומסומן מקום בתודעה ובזיכרון הילדי. דפי המשחק 'ארץ-עיר' בגירסתם הגרמנית מעובדים במריחות והתזות של צבע ורוד, שיש בו ממתיקות הילדות, אך האנרגיה האלימה של ההתזה והטיפטוף המדמם, מרמזות יותר מכל על אובדנה של זו. הרפרנס למשחק בגרמנית מעורר מחשבות על כיבוש ומחיקתן של ערים, על משחקי המלחמה של המבוגרים והשפעתם על הנוף.

היכולת של הצייר למפות את מערך הכוחות הפועלים על הסביבה והנראות שלהם בחיי היום יום שלנו, נוכחת בהצלחה של אפרת להביא אל הצופה פיסת מציאות ישראלית מורכבת, לחשוף אמת כפי שהיא משתקפת בנוף, כפי שהיא מונחלת לדורות הבאים.



הכיכרות - איים בזרם בעין הסערה, בבחינת חורים במרחב שיש לעקוף ואין בהם דבר של חשיבות, מלבד אלמנט תכנוני-אדריכלי משוכלל שנועד להאט את התנועה. אפרת מאיינת את האנשים מהסביבה, ומתמקדת בשוני הנשקף בסובב את הכיכרות: שוליים של פרבר עירוני מחד - מוסכים ומבני תעשייה מאידך, מסמנים את הנוף ומטעינים אותו במשמעות סימבולית, פוליטית ומעמדית. ב'כיכר קלנסוואה' בולט חוסר סדר, לכלוך ואלתור, לעומת 'כיכר קדימה-צורן' בה ניכרים גושי בניינים סטנדרטים והבטחות גדל"ן, משוכפלים שוב ושוב עד שהפכו סמל לפנטזיה על ישוב בורגני בפרבר הישראלי. הקקופוניה הזו במרחב הישראלי מכילה דיסוננס מובחן ומכוון שמעיד על מדיניות הבניה הישראלית הנגועה בהשפעות פוליטיות, בשיקולים של כדאיות כלכלית או הזנחה מנהלתית. ההבדלים בין נוף אחד למשנהו ניכרים אך בצבעוניות השונה: אפרוריות של בטון ואספלט פונקציונליים של קלנסוואה, לעומת ירוק בוהק של טבע שאינו טבעי בקדימה-צורן. ההצבה מאפשרת לקפל את המרחב המפריד בין הכיכרות ולערוך השוואה זו לצד זו, לראות את הדומה אבל כל כך שונה שבין העולמות.

■ בן סיימון

Overload | ציור

על אי האפשרות-כאפשרות המתקיימת בציור
(מתוך שיחה עם בן סיימון על עבודותיו).

בן סיימון החל את דרכו האמנותית כצייר צעיר בניו יורק לפני כשני עשורים, ולאחר עלייתו לישראל בשנת 2005 המשיך לצייר כאן. ציוריו הם התפתחות טבעית לסוגיות איתן התמודד בעבר וקשורות למסורת הציור, לנקודת המבט של הצופה כלפי הציור, ולמדיום בכללותו. סיימון מדבר על מלאכת הציור כעל אקט "ציור של מרחבים בלתי אפשריים", כלומר: פעולה פרדוקסלית שאולי מסבירה משהו מהמאבק הפנימי המלווה אותו תוך כדי עבודה, מאבק הנע על ציר שבין השטיחות של מצע הציור, לבין הניסיון להתייחס גם אל תלת הממדיות של האובייקט המצויר באופן המגדיר את הציור הסופי כ'אובייקט' (ולא כתמונת ראי המחקקה מציאות כלשהי).

"אני חוזר ועובד על אותם הציורים שהתחלתי לפני 15 ו-20 שנים. הציורים הם בבחינת אובייקטים שיש להם חיים לידי, הם גדלים כשאני גדל. בגלל נסיבות חיי (הסטודיו הוא גם דירת המגורים) אני נמצא איתם תמידית, כך





שהעבודות מכילות צפיפות חיים וניסיון, והן מאפשרות לצופה להבחין גם ביד האמן וגם בניסיון חייו. לפעמים אני משאיר את הצעד הראשון נוכח בציורים, כך שהתוצאה למרות העומס החזותי, היא גם סוג של תהליך שאפשר לראות את עקבותיו, לראות את הדרך. אני מנסה להתרחק מתוכן ישיר, ואין לי 'מסר' למעט הציור עצמו."

למרות ניסיונו של סיימון "להתרחק מתוכן", הרי שחלל התצוגה בגלריה העירונית מכיל עבודות ציור גדולות, כשבמרכז כל אחת מהן דמות אחת או שתיים, דמויות גדולות המאכלסות את המצע כולו. ההתבוננות בדמות הופכת להיות ה'קריאה הראשונה' של המתבונן. העבודות מכות בצופה, גודלן ועומסן החזותי מייצרים תחושה שהן חזקות ולכאורה 'קרובות מדי'. צבעוניותן אינה 'רגילה' והממד הגרוטסקי בהן חזק. אפשר לכנות את התחושה הכללית העולה מהציורים כהפרעה, כמעין צפייה ב'דיסטורשן':

"הדיוקנאות הם התירוץ שלי לעסוק בציור. במסורת הציור האירופי של דיוקנאות, הצופה מוזמן 'להיכנס' אליהם, ללמוד על הדמות המצוירת דרך הדיוקן שלה. אבל רציתי להשיג אנרגיה: ליצור דיוקנאות היוצאים אל חלל הצופה ו'מתחילים לחיות'. לא מדובר בהעתק של אדם מסוים. במובן זה הפיגורות חיות על מצע הדו-ממד

(קנבס, נייר, עץ) ומתקיימת בהן אגרסיה לצד פסיביות. הן חיות בעולם משלהן. הייתי רוצה לקפוץ מעל משטח הציור. הציורים שלי מציבים פנים (מצוירים) מול פנים (הצופה) וזהו מהלך אגרסיבי של עימות חזיתי. הציור מנסה לצאת אליך. אני רוצה שלא יהיה לך קל לקרוא את הציור בקריאה אינסטינקטיבית / ראשונית ואני גם לא רוצה שזה יהיה מעין טריק, על כן אני מטפל בעיניים של הדמויות באופן שאני מטפל. אני מתעניין בלהיות קולני ומשתדל לעשות את זה באופן מאוזן שמבחינתי לא מגיע לחוסר טעם. הגרוטסקיות קופצת קדימה והיא משמשת כמכשיר, היא מזמינה ומרחיקה בו זמנית. אני משתמש בדמויות כאילו היו נופים והייתי רוצה להחליף בין האחורה לקדימה. אני רוצה את "אי-האפשרות" כאפשרות, וזה הכוח של הציור. אני רוצה שהדברים יתרסקו קדימה. הם מגיעים קרוב אליך".

האם התייחסות אל הגרוטסקה, הצבעוניות או בחירת הדמות המצוירת (בבחינת: התירוץ הציורי) מספיקים כדי להתחיל ולהבין את ציוריו של בן סיימון? אולי, אך כנראה שלא. ניתן לזהות בעבודתו התייחסויות פנים-אמנותיות לאימפרסיוניזם, פופ-ארט, ולציירים כרמברנדט, פיקסו ואוטו דיקס, ואלה יכולים לשמש כמפתחות נוספים לכניסה ליצירתו של סיימון. הציור של בן סיימון מציע דשנות אחרת, 'לא שייכת' ועם זאת נוכחת, קולנית, עזה ומקורית.



■ ג'ניפר בלוך

Lap-Top | צילום

"זה לא בדיוק ברכיים, אלא מהירך עד הברך, מה שנקרא באנגלית lap - זה האזור היחיד שאדם יכול להביט בעצמו באופן ישיר ללא תיווך של מראה, המקום בו (להבדיל) מושבים תינוק. כשאדם עומד הוא אינו יכול לראות דבר מלבד גופו ובהקצרה מוקצנת. בישיבה המבט הוא פרונטלי. מבט מלמעלה, ללא פרספקטיבה. זוהי זווית ראייה שמעסיקה אותי כבר זמן רב במובן מסוים ה"ברכיים" הינם הרחבה לסדרת הטבע הדומם בה אני עוסקת מזה שנים.

לעיתים הן מצע נוסף - עליו אני מניחה אובייקטים. כשהמצע הוא הגוף שלי עצמי - מתקבלת משמעות נוספת, מעין דיוקן עצמי והאמירה שנוצרת מדברת גם עלי.

בין היתר, עוסקת הסדרה גם בפורמליזם: מה אפשר להשיג ע"י צורה, צבע, דגם, אור וצל, ודימויים המונחים על גבי הברכיים, שגם להם התייחסות צורנית וכיצד המשמעת הצורנית מעניקה תוכן ואמירה לעבודה.

אני משתמשת בצמצום, במשמעת וכביכול בחוסר חופש כדי להגיע למקסימום מיצוי. האיפוק היחסי יוצר מתח.

מעבר לכל הנאמר לעיל אי אפשר להתעלם מכך שהדימוי העיקרי הוא גוף של אישה ולמרות שרואים כאן רק פרגמנט, זהו דימוי 'הסוחב' אתו מטען- נושא שתמיד עניין אותי, ואותו אני מביאה בדרך של רמיזה והוא משתלב עם שאר האלמנטים.





על אף שהדימוי ברור, הדימויים הם חסרי פשר מידי, סוג של כתב חידה. ובמובן זה הם בעלי אופי מושגי. ישנו פשר סמוי האמור לעורר את הצופה לפענח.

הלבוש גם הוא חלק מתפיסת "גוף האישה" ובאותו הזמן דומם פורמליסטי בפני עצמו. כך אנחנו משיגים את כפל המשמעות של "גוף", "דומם", "חי" וגם את המתח שבין דומם לחי.

ברור לצופה שהאמן (אני) רוצה שיראה את המצולם מנקודת המבט שלו עצמו. זו חידה ממשית הנעה אל ומתוך ראשו של האמן ובבחינת השתתפות הצופה בחווייה הפרטית שלי. הדרך בה אני רואה את עצמי". (ג'ניפר בלוך אפריל 2016)

פעולת צילום הברכיים הפכה לסימן היכר של ג'ניפר שכן תמונות אלו הועלו על ידה לפייסבוק באופן חזרתי, לאורך השנים האחרונות ויצרו שפה הנוצרת גם מריבוי של הדימוי עד שהפכו למחזור תמונות. מצד אחד הצופה מכיר אותן ומצד שני מחפש בכל פעם את השוני, ההפתעה, ההתפתחות בתוך הצפוי.

אי אפשר לומר lap dance בלי שתעלה האסוציאציה ל- Lap dance (ריקוד ארוטי המתבצע בד"כ על ירכיו של הלקוח הגברי במועדוני חשפנות). במובן זה ג'ניפר מבצעת היפוך תפקידים מגדרי: הירכיים הן נשיות והן שלה, במקומן של ירכיים גבריות. הצופה פועל דרך המבט על חלק הגוף הנשי בציפייה לפעולה שתתרחש.

פרטים על העבודות:

דורון פישביין

- עמ' 4 - ללא כותרת, 2014, שמן על בד, 64x61 ס"מ
עמ' 6 - היפו-גיאוגרפיה (2), 2015, פחם, אקריליק על קרטון, 100x72 ס"מ
עמ' 7 - שלוש פרמוטציות מדירניות (2), 2016, טכניקה מעורבת, 26x21 ס"מ
עמ' 8 - ללא כותרת, 2015, פחם, פסטל, אקריליק על קרטון, 90x98 ס"מ
עמ' 9 - היפו-גיאוגרפיה (1), 2015, פחם, אקריליק על קרטון, 100x72 ס"מ
עמ' 10 - ללא כותרת, 2014, שמן על בד, 64x61 ס"מ
עמ' 11 - ללא כותרת, 2016, שמן על בד, 144x70 ס"מ

ורדה יתום

- עמ' 13 - "הסתר פנים" (פרט מתוך סדרה), 2013-2014, טכניקה מעורבת
עמ' 14-15 - פעמונים, 2014, מיצב קרמי (פרטים מתוך מיצב)

אפרת גל-נור

- עמ' 17 - קלנסווה 2016, שמן ואקריליק על בד 150x150 ס"מ
עמ' 18 - ארץ / עיר # 5, 2016, דיו על נייר 11.5x16 ס"מ
עמ' 19 - ארץ / עיר # 1, 2016, טכניקה מעורבת על נייר 11.5x16 ס"מ

בן סיימון

- עמ' 20 - דמות בקהל, שמן על בד, 2015, 110x92 ס"מ
עמ' 23 - פורמט צר עם ליקוק של חתול, 2009, אקריליק על לוח, 148x49 ס"מ
עמ' 24 - ידיים למעלה ורגל כתומה, 2006, שמן על לוח, 220x80 ס"מ

גיניפר בלוק

- עמ' 26-30 - ברכיים, 1-5, #, הדפסה דיגיטלית, 10x14 ס"מ, 2014-2016





הגלריה העירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון
רח' אחד העם 8, ראשון לציון, טל'. 03-7572827/1

www.hironit.co.il